

יום ד' יז אייר

שיעור א'

מוחיז נקרא הארה מהקב"ה

אדם נכנס לשבת והוא מרגיש ריק לגמרי שלא עשה כלום לשבת, ע"ז אומרים לו כאילו כל מלאכתך עשויה, ולכאורה מהו הכוונה כאילו הלא זה לא באמת. אלא **הבעש"ט הק'** מסביר איפה שהמחשבה שלך נמצא שם אתה נמצא. כל דבר שיש בעולם חייב להיות שיש שם חיות מאת הקב"ה. אפילו שאדם נמצא במוחיז דקטנות אבל דע את אלוקי אביך ועבדוהו. מוחיז זה נקרא הארה שיש מהקב"ה, וזה שאני בקטנות כרגע על זה אני צריך לדעת שלא יהא לבך חלוק על המקום, שלא יהיה הבדל בין הלב למקום שאתה נמצא בו כרגע.

צריכים לקבל כל מצב באהבה

אדם מאוד עסוק כל הזמן אם היה לי או יכולתי הייתי יותר, אבל ככה הקב"ה רוצה אותך באותו רגע. ועל ידי שאדם אינו חלוק על המקום בזה הוא מראה אהבה שיש לו להקב"ה. וברגע שאדם חי שזה מאת הקב"ה והוא נותן לי את הכוח והוא רוצה למנף אותי

קושיות במאמר חז"ל

איתא במאור עינים (ד"ה כל המענג). כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים. לכאורה צריכים אנו להבין, מהו הכוונה מענג, וגם מהו הכוונה נחלה ועל מה מדברים כאן, וגם מהו הכוונה בלי מצרים?

אדם צריך להתחבר לעצמו

אלא דברנו בשיעורים הקודמים שכתוב אך את שבתותי תשמרו. שזה בא למעט מלאכת המשכן. לכאורה היה לו לומר לריבוי לומר שאפילו מלאכת המשכן ג"כ אסור לעשותו בשבת. אלא כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו, דהיינו כל אחד צריך להתחבר לעצמו ולבנות את עצמו בעבודת השם ית', ככל שאנחנו מתחברים לחלק האלוקי שיש בנו זהו בנין בית המקדש, וכן כל פעם שעולה לי מידה ואני חי שם שזה סיבה ולא מציאות זה נקרא לבנות את בית המקדש בימיו.

תפיסה ביה כלל, כי אדם שלא חי עם הקב"ה אז הוא לא נותן לו כלום כי הוא יודע שאדם ייקח זאת לעצמו ואת זה הוא לא רוצה, וברגע שאדם חי עם הקב"ה במוחין דקטנות אז הקב"ה ייתן לך הרבה יותר כי הוא יודע שאתה לא תיקח זאת לעצמך.

צריכים לקבל כל מצב בעולם שנה נפש כמו שהוא

וזה נקרא כל המענג את השבת, כלומר אפילו כרגע אני נמצא במוחין דקטנות וזה לא בדיוק כמו שהייתי רוצה שזה יהיה, ולפעמים אדם חי בתחושה כזה בעולם שנה נפש, אם הייתי במקום אחר או בזמן אחר או אדם אחר אז היה לי מוחין דגדלות, וברגע שאדם עם כל זה מענג את השבת אז נותנים לו נחלה בלי מצרים.

ילד שעושה מעשה נערות משתעשעים אתו

הענין הוא, ע"ד משל, אדם שיש לו בן שעושה מעשה נערות וקטנות, ילד קטן שמתחיל לחייך כולם שמחים, ובגיל יותר גדול אפילו שעושה שטות כולם שמחים בו, ועכ"ז משתעשע באהבתו. כי הוא יודע שזה נקרא שיש לו שכל והוא חכם לפי גילו. נכון שכרגע הוא עושה שטויות אבל לפי גילו הוא חכם מאוד, מפני שמבין ומחשב, שכשיגדל ויבוא אל השכל להשכיל הבורא, יעבוד השם בשכלו. וברגע שאבא רואה שהוא

למקום שלא יכולתי להגיע בלי זה, והוא רוצה אותי כרגע ככה בלי שום מוחין, והוא רוצה שאני יפרסם אותו בעולם, יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון. זה נקרא אהבה.

בשבת זוכין לגדלות המוחין

וזה נקרא המענג את השבת, להיכנס לשבת אפילו שזה לא בדיוק כמו שאני הייתי רוצה שזה יהיה, וזה לא כמו שהייתי רוצה להיות גם בגשמיות וגם ברוחניות, אבל המוחין נמצאים והם נחלה בלי מצרים, בשבת אדם יכול לזכות לקבל מוחין דגדלות, כל קטנות שאדם נמצא בו הוא מיצר בשבילו, אבל בשבת אפשר לזכות למוחין שזה נחלה בלי מצרים. כי ברגע שאדם חי שאיפה שהוא נמצא שזה לא שלו אלא של הקב"ה, מיד הוא יקבל מוחין בלי מצרים.

אדם שחי עם הקב"ה הוא יכול לקבל מוחין

כל מקום וקטנות שאדם נמצא הוא הסיבה לכך הוא לומר לית אתר פנוי מיניה, הבעש"ט הק' חידש לנו שלא מספיק להכיר את הקב"ה לומר שהוא מעל כל עלמין וגוי כל עלמין, אלא צריכים להכיר אותו בכל מקום אפילו במוחין דקטנות ולומר לית אתר פנוי מיניה, ולכאורה לית ליה מגרמיה כלום, אבל צריכים לדעת שלית מחשבה

אני כבר מזהה שלעתיד יהיה לו מוחין גדולות לעבוד הקב"ה.

הקב"ה מתגאה עם עוזות בני ישראל

כתוב נושא עוון. כלומר הקב"ה כביכול מתגאה ומסתובב עם עוונות של בני ישראל. מסביר **הארון העדות** שהכוונה הוא כנ"ל, ילד קטן שאומר לאביו מילה לא יפה כולם שמחים בו, אבל לכאורה הרי הוא לא דיבר יפה, אבל היות שהוא עוד קטן זה מראה על חכמה ושמחים בו שהוא חכם וכשהוא יגדל הוא ידע לעבוד את הקב"ה. אותו דבר הקב"ה מתגאה עם חטאות בני ישראל, רק למלאכים ולשרפים להם זה מפריע ומנסים לקטר על בני ישראל, אבל הקב"ה בעצמו הוא נושא עוון. וזה נקרא הרוצה בתשובה הקב"ה שמח עם כל התהליך עד התשובה ג"כ, כי הוא יודע שבסוף תעשה תשובה.

צריכים להסכים להיות יהודי בכל מצב

כן, כשהאדם עובד ד'. והנה, כל השכל הממוחין נמשכין מחיותו של הקב"ה, אדם שנכנס לשבת אפילו כרגע הוא עם מוחין דקטנות, אבל הוא יודע שהקב"ה נמצא גם שם. היה יהודי ניצל שואה שהתחבא הרבה זמן ביערות עבות. והיה אומר כל יום בבוקר שלא עשני גוי. והיה אומר אפילו אם יציעו לי להיות נשיא ארה"ב במקום להיות יהודי אני

יודע לחשב מחוץ לקופסה אז הוא יודע שיעבוד השם בשכלו ג"כ.

צריכים להחליט שכבר עכשיו טוב לי

ואבא עושה חשבון אם בכזה גיל הוא כבר עושה החכמה הזה והזה סימן כשיגדל יעבוד הבורא ב"ה בשכלו. **ומתוך הקטנות שכל ניכר הגדלות שיהא אח"כ, ומפני כן אוהבו. הרמח"ל** מסביר כשאדם נמצא בהווה אינו עסוק שלעתיד יהיה טוב, אלא כבר עכשיו טוב לי. וכמו אישה בהריון נכון שכרגע זה עוד לא נמצא אבל צריכים לחיות שזה כבר עכשיו טוב ונמצא ורק מחכים שיולד. **הפרי הארץ** מסביר שהמוחין של ילד קטן הוא אותו מוחין של ילד גדול, אלא מחכים שזה יתפתח ויגדל.

אדם מתפתח עד הרגע האחרון

בהמה ברגע שנולד היא הולכת אוכלת עושה הכל כמו גדולה. ומה ההבדל. אלא בהמה אין לה שכל וממילא אין מה לגדול ואין למה לחכות. משא"כ אדם בעצם מקבל מהרגע הראשון את כל המוחין שיהיה לו עד נצח, ורק מחכים שיגדל גם בגוף ועוד יותר ברוחניות הוא חייב להתפתח. בהמה מה שיש לו ברגע הראשון זה מה שיהיה לה תמיד, אדם לעומת זאת עד הרגע האחרון הוא מתפתח. א"כ נכון שכרגע הילד עושה שטויות אבל

וגיסו שעוד היו מתנגדים נקלעו לבית מדרשו של הרבי מלובלין זי"ע. וראה כאלו סידורים על השולחן. הישמח משה זרק את הסידור על הריצפה, וגיסו על אף שהיה ג"כ מתנגד הרים אותו ונישק את הסידור.

הקב"ה ברא את העולם שתכיר שהוא נותן לך הכל

נכנסו תלמידים להרבי מלובלין וסיפרו לו שיש כאן שני אברכים גיסים אחד זרק את הסידור והשני הרים ונישק אותו. אמר הרבי מלובלין זה שזרק את הסידור על הריצפה הוא עוד יהיה חסיד גדול, במעלליו יתנכר הנער, אבל השני שהרים את הסידור ונישק אותו אני לא יודע מה יהיה ממנו. עבודת האדם הוא להכיר שהקב"ה ברא את העולם בשביל סיבה אחד שתכיר שהוא נותן לך כל דבר והכל מאתו ית' שמו.

מה הקשר בין הקשת למבול

כתוב שבימי רשב"י לא ראה אות הקשת. אחרי המבול אמר הקב"ה שיותר לא יהיה מבול לעולם, ואם ח"ו כן הייתי רוצה שיהיה מבול אני אראה לכם קשת במקום זה. לכאורה מה הקשר בין הקשת למבול. וגם בגמרא כתוב שאסור להסתכל על קשת מפני שממעט בכבוד קונו. לכאורה מה הקשר בין הקשת לממעט בכבוד קונו.

לא יסכים ואני מוכן להיות יהודי אפילו שאני נמצא בכה מקום חשוך והסתר.

יש להתעורר גופני ויש שכלי

אדם שמכיר שכל השכל שיש לו מגיע מאת הקב"ה, **ששופע אל האדם שכל וחיות לעבוד אותו**. וזה נקרא שכינה השוכן בתחתונים. ומי נותן לי השכל ומי נותן לי הבנה על כל דבר, ברור לי שזה מאת הקב"ה, הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה. והוא מכניס לנו שכל לשמוע שהגומל חסדים טובים לעמו ישראל, והוא המעביר שינה מעיני ותנומה מעפעפי. וכבר דברנו שיש להתעורר גופני ויש להתעורר שכלי, אדם שחי שקצת השכל שיש לו בשבת הוא מאת הקב"ה, זה נקרא מענג את השבת.

סיפור עם הישמח משה

ואף שהוא בקטנות השכל, נכון שכרגע הוא עושה שטויות אבל מזה אני יכול לדעת וללמוד איזה גדול הוא יגדל. מסופר שבזמן **הרבי מלובלין זי"ע** התחילו להדפיס סידור בנוסח ספרד. עד אז היה רק נוסח אשכנז ומאז התחילו להדפיס סיפור בנוסח ספרד. וכמה שהיו התנגדות לדרך הבעש"ט הק' עד אז, מאז התחיל ביתר שאת וביתר עוז היות שהדפיסו סידורים בנוסח ספרד. **הרה"ק הישמח משה זי"ע**

רשב"י החזיק מעמד בתוך התהום

הדגל מחנה אפרים אומר, שכתוב על רשב"י כי ביום שנסתלק מהעולם ויסכרו מעינות החכמה שהיה עד עכשיו. ולכאורה האם לא מצאו פסוק יותר טוב חוץ מפסוקים של המבול. אלא מסביר שתהום נקרא מוחין דקטנות, אבל עבודת האדם הוא למצוא גם שם את הקב"ה, ר' אשר היה אומר שרשב"י עשה מזויער זוהר. כלומר ממה שהיה לו מר בהתחלה עשה מזה מתוק וזוהר. דהיינו באותו תהום שהקב"ה פתח לרשב"י החליט לא להסתכל על הצבעים אלא על מי נותן לנו הצבעים, ואז עשה מזה זוהר שעם זה אנו יוצאים מהגלות, אותו תהום פתח הקב"ה לדור המבול אלא הם נפלו שם ולא החזיקו מעמד, אבל רשב"י גדל משם.

רשב"י החדיר לנו לחיות עם הקב"ה

א"כ הקב"ה מביא לנו קשת לעולם, להראות לנו מה זה מבול שלא חיו עם הקב"ה אלא עם הצבעים. אותו דבר על תסתכלו על הצבעים אלא מי נותן לנו את זה. אותו דבר רשב"י החדיר לנו שאו ראו עיניכם וראו מי ברא אלה, אל תסתכלו על המציאות אלא על כל דבר מי עומד מאחורי זה. **א"כ** רשב"י **כ"כ** היה חי עם זה שכל דבר הוא הקב"ה וממילא לא היו צריכים את

אדם צריך ללטש את עצמו ואז הוא יכול להאיר לעולם

אלא אדם הוא כמו יהלום, שבעצם מצד עצמו הוא כלום וברגע שהשמש מאיר עליו יוצא ממנו המון צבעים, וככל שהיהלום נקי מלוטש וגדול יותר יוצא הרבה יותר צבעים ממנו. אותו דבר אדם יש לו מידות שזה כמו יהלום שדרכו אדם מכיר את הקב"ה, אבל כשהמידות מגיעים יוצא החוצה הרגשות שזה הלכלוך שלנו ואז לא מאיר ממנו כלום לעולם, אבל ככל שאדם מלטש את עצמו יותר ומגלה את המוחין שיש לו בתוכו, אז באותו מקום הקב"ה מאיר דרכו לעולם.

צריכים לחיות עם הקב"ה ולא עם הצבעים

אותו דבר קשת הוא לא משהו מצד עצמו, אבל אם השמש מאיר על העננים יוצא מזה המון צבעים. ולמה הקב"ה מביא לנו קשת, אלא שהיה רוצה להביא לנו מבול, ומבול נקרא שאדם רוצה לחיות רק עם הצבעים ולא מאיפה הצבעים יוצאים שזה מאת הקב"ה, כי הצבעים באים מהשמש והשמש בא מהקב"ה, **א"כ** כל פעם שאדם חי את היש ולא עם האין כל פעם שאדם חי עם הגשמי ולא עם הרוחני זה נקרא דור המבול.

והיה מצב שלא יכלו להתמהמה כלל, עכ"ז כששחטו את הפסח הכירו שזה חלק מהקב"ה.

**אדם שחי עם הקב"ה
יבוא לגדלות השכל**

וברגע שאדם חי שמצד עצמו אין לו כלום והכל הוא מאת הקב"ה אז אנחנו יודעים מה יהיה אתו לעתיד לבוא. וכמו שאומרים מה אנו מה חיינו מה חסדנו מה צדקתינו ומה ישועתינו. ואז לפיכך אנחנו חייבים להודות לך. כי ברגע שאדם יודע שמצד עצמו אין לו כלום אז **כי מידי דברי בו זכור אזכרנו**. אני כבר יודע עכשיו מה יהיה איתך לעתיד לבוא. **שמזה יבוא לגדלות השכל**.

**אחד שיודע אפשר
לראות עליו שיודע**

כ"ק אאמור זצ"ל היה בוחן אותנו, ומיד בקושי הספקנו להגיד את הגמרא היה אומר לנו מספיק אני רואה שאתה יודע. ושאלנו אותו הרי לא בחנת אותנו ואיך אתה יודע שאנחנו יודעים. אלא היה אומר כתוב בגמרא שאם מצאו חתיכת בשר אפשר להבחין אם זה של יהודי או של גוי. והיה אומר א שניט פון א גוי קען מען וויסן. אם זה של גוי אפשר לראות על החתיכה איך שחותכים אותו. אותו דבר אחד שיודע אפשר להבחין האם הוא יודע או לא.

הקשת בימיו, ולא צריכים את הצבעים כדי להראות לנו איך לחיות כי תמיד התסכלנו על מי עומד מאחורי הצבעים ולא על הם בעצמם.

**כשחיים עם הקב"ה במוחין
דקטנות יש לו שעשוע מזה**

וברגע שיהודי חי עם הקב"ה גם במוחין דקטנות אז כביכול יש לו שעשוע מאותו האדם. ואף שהוא **בקטנות השכל, יש לו כביכול שעשוע, על ידי שזוכר לו, שכשיבוא לגדלות השכל יבוא הכל אל ד'.** ויחזיר הכל לטוב. מסופר על הרה"ק **מטשורטקוב זי"ע** כשהיה ילד קטן בכה לילה אחד הרבה זמן, ולא יכלו להרגיעו כלל. עד ששמו לב שלא היה לו הציצית עליו ולכן בכה כל כך. הרה"ק **מצאנו זי"ע** אמר על זה: א רבי ביי די אכט איז א רבי ביי די אכציג. (רבי בגיל שמונה הוא יהיה רבי בגיל שמונים).

**כששחטו את הפסח
הכירו שזה מהקב"ה**

כתוב הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מידי דברי בו זכור אזכרנו. לכאורה מה הכוונה בזה? אלא **וזה נקרא ילד שעשועים, שאף על ידי הילדות יש לו שעשועים.** הרה"ק **רבי משה לייב מסאסוב זי"ע** אמר שהקב"ה רוקד על בתי בני ישראל ואומר כאן גר יהודי כאן גר יהודי. לכאורה על מי מדברים כאן על איזה יהודי, הלא בני ישראל היו אז במ"ט שערי טומאה,

אבל עכשיו בשבת הקב"ה מזהה בי מה שאני יכול להיות, ואז הוא ממשיך לתת לי מוחין דגדלות.

כתוב שלוש פעמים בשנה יראה את פני כל זכורך. מאן פני ד', דא רשב"י. שבכזה יום גדול כמו ל"ג בעומר אפשר לזכות אפילו שאנו בקטנות המוחין להגיע לגדלות המוחין. ובזכותו יכול להיות והציל את הלחוצים. כשם שד' לכל כך רשב"י הוא לכל ואפילו לפחותים. ובכזה יום אפשר לזכות להיות בגדלות המוחין.

בקטנות אפשר כבר לראות את הגדלות

א"כ אבא שמח אפילו שבנו כרגע במוחין דקטנות. **נמצא**, שבקטנות כבר אפשר לראות את הגדלות שיבוא אח"כ. וכן הוא לגבי ימות החול, שבאמת, **כל מי החול נמשכים מחיות הבורא, אך הוא על ידי צמצומים וקטנות ומלוש בלבושים, אמנם בשבת נמשכין חיות ומוחין גדולין בלי מיצר וצמצום כלל.** נכון שעד עכשיו לא היה לי מוחין,

שיעור ב'

אבא שמח אתו שעד מעט יגדל ויעבוד
את הקב"ה בשכל גדול.

רק הקב"ה יכול לסדר
את המוחין

אבל אדם בעצמו לא יכול לסדר את
המוחין שלו, רק הקב"ה הוא יכול
לסדר זאת. ואיך מגיעים לזה, בשבת, כל
המענג את השבת, כלומר שאדם מוכן
לצאת מהגבולות שלו ושיהיה כאילו
כל מלאכתך עשויה, אז הקב"ה ייתן לך
שכל המוחין יחזרו לך. וזה הכוח של
שבת. וכל פעם שאדם נמצא בקטנות
אפשר לראות שעוד מעט יגדל בשכל.

סיפור עם החקל יצחק

מסופר על החקל יצחק זי"ע כשהיה ילד
קטן היה שובב גדול. ופעם באו
שכנים להתלונן אצל אביו **האמרי יוסף**
זי"ע ששבר להם חלונות ביתם. אמר
אביו הק' אם ככה עוד ישרו לו דלתות
ביתו כדי להיכנס אליו לברך ולהתברך.
אדם שנכנס לשבת ומסכים לעבוד אותו
אפילו במוחין דקטנות אז הקב"ה ייתן

מהו הכוונה כאילו כל
מלאכתך עשויה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה כל המענג).
דברנו אתמול שכתוב כל המענג
את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים.
לכאורה מהו הכוונה נחלה בלי מצרים.
וגם שאלנו שכתוב בשבת כאילו כל
מלאכתך עשויה, לכאורה מהו הכוונה
כאילו הלא באמת אינו כן.

צריכים להסתדר עם המקום
והזמן ועם האנשים

אלא הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
מסביר שלא יהא לך חלוק על
המקום. דהיינו כל מקום שאתה נקלע
לשם תסתדר עם המקום ועם הזמן ועם
האנשים שנמצאים שם. עולם זה נקום
שנה זה זמן נפש זה אנשים. ואיך אני
באמת מסתדר עם זה. אלא לית אתר
פנוי מיניה, וצריכים לדעת שהקב"ה
הביא אותי בכוונה למקום הזה כדי
לתקן משהו, שזה לא להתרגו. נכון
שכרגע הוא עושה מעשה נערוה אבל

לעשות דברים, אבל אדם עלול לעשות שטויות, אבל הקב"ה נותן לך סיבות שהם מעכבים ממך לעשות שטויות, מוחין גדולים נקרא שפתאום אתה מרגיש שיש לך כוח לעמוד מול הסיבות, פתאום אדם מרגיש שהקב"ה עוזר לו ומעכב ממנו לעשות שטויות.

מוחין זה מחאה

ונקרא מוחין. מפני שהם מוחין ומעכבין. מוחין הוא מלשון מחאה. פתאום אתה שומע לא ללכת לשם. ומי אומר לי את זה, הקב"ה, אבל זה עניין של שניה ולא יותר מזה. וכמו יוסף הצדיק שרצה ללכת לעשות עבירה ופתאום עלה לו דמות דיוקנו של אביו נראה לו. וזה סיבות שהקב"ה שולח לנו כל הזמן. אבל צריכים לזה שיהיה מצב של מוחין להבין שעכשיו מוחין מלשון מחאה ולא עושים.

העזרה של הקב"ה הוא הסיבות

וברגע שאדם שומע שכרגע הקב"ה מדבר אתו דרך המוחין, וכמו שהקב"ה נותן לך מוחין דקטנות והוא גם נותן לך שכל לא לעשות שטויות עם המוחין, אבל צריכים לזהות את זה שהקב"ה נותן את זה. הקב"ה לא נותן לאדם מוחין בלי לעזור לו ג"כ, כי אם אדם לא יכול לעמוד שם הוא לא ייתן לו כלום, הקב"ה ישלח לך סיבה שאתה לא תעשה זאת, יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו

לו מוחין דגדלות, מי שטרח בערב שבת כלומר הוא מטריח את עצמו לחפש בכל דבר ובכל מקום איפה הקב"ה נמצא, אז יאכל בשבת ואז זוכה לקבל מוחין דגדלות אפילו שבששת ימי המעשה היו לו מוחין דקטנות.

צריכים לחפש את הקב"ה בעירוב טוב ורע

הבית אהרן אומר למה קוראים את הקריאה של יום כיפור בפרשת אחרי. אלא אדם שיש לו חתונה ממתים שמתחילים לבשל את האוכל לחתונה כבר מרגישים את החתונה אפילו שיש עוד זמן לזה. אותו דבר מאז מתחילים להרגיש את הארות יום כיפורים אפילו שיש עוד זמן. אותו דבר ברגע שבששת ימי המעשה מתחיל באדם געגועים לשבת זה אומר שיש כאן זה לעומת זה ועכשיו זה עבודה לחפש את הקב"ה בעירוב טוב ורע. וכמו שאמר **העטרת צבי זי"ע** כפי העגמת נפש שיש לאדם בשבת ככה אני יודע איזה שבת יהיה לו. אבל להגיע לזה צריכים לשתוק כל השבוע. היוצא לנו שבשבת זוכים אנו למוחין.

מוחין זה סיבות

עכשיו מתחיל המאור עינים להסביר מה זה מוחין? אלא בפשטות הכוונה שזה מצב רוח מחשבות. אבל כאן מסביר עוד יותר עמוק שאדם צריך לדעת שהקב"ה נותן לך מחשבות

מזה שהוא במוחין דקטנות. בשבת אדם מקבל כוח לשמוע את הסיבות ולעכב את עצמו מלעשות עבירה. גדולה מאור פניו של אדם בשבת מאור פניו של אדם בחול, בשבת אדם מאיר בצורה אחרת לגמרי. **האמרי חיים זצ"ל** היה אומר באמצע השבוע איזה פנים יש לי כבר, אבל ברגע שמגיע שבת אני מקבל חיות משבת ומקבל כוח להמשיך הלאה. כמה שאדם לא שמע באמצע השבוע את הקב"ה, בשבת אדם מקבל כוחות ומוחין לשמוע את הקב"ה. קול דודי דופק פתחי לי. יתכן פירוש מוחין מלשון חיות פרישקייט.

הקב"ה מכבה גם התשוקה לעבירה

וכן יש עוד ענין הנשפע מגדלות המוחין בשבת, והוא נרמז בטעם השני שנקרא מוחין, מלשון מחיה [מחיקה]. כלומר לא רק שהקב"ה עוצר אותך מלעשות עבירה, אלא גם מכבה לך את התשוקה שיש לך לעשות עבירה. **שכשבאין המוחין והחיות, אז, כל הסיגים והפסולת נדחים, ואתה לא צריך לעשות שום דבר הכל נמחק לך מיד.** כי בעצם הסטרא אחרא אין לו חיות מצד עצמו רק הוא יונק מהקדושה, והיות ששבת הוא שמא דקודשא בריך היא וממילא הם בורחים משם מיד.

אינו יכול לו. העזרה של הקב"ה הוא הסיבות שהוא שולח לך שזה מונע ממך לא לעשות שטויות.

צריכים להקשיב לסיבות

רצה לומר, ע"ד משל, כשהאב עומד אצל הבן, ומשמרו שלא יעשה דברי שטות, אינו עושה. אך כשמסתיר פניו, נשאר במעשה קטנות. ועושה שטויות. כך כל המענג את השבת אז מקבל נחלה בלי מצרים ומקבל מוחין דגדלות, והקב"ה נותן זאת לאדם כדי שלא יכנס למיצר. **כך כביכול, כשהשי"ת משפיע מוחין, שהן חיותו כביכול. נמצא, מתקרב אז השי"ת אל האדם, דמות דיוקנו של אביו נראה לו, משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים, אני בטוח שאף אחד לא מסתכל אבל פתאום אני מרגיש שמישהו רואה כאן משהו. דהיינו אדם שם לב למניעות שיש מהקב"ה. ומוחה בידו מלעשות דברי קטנות.** פתאום מרגישים שמישהו צועק עליך ולא נותן לך לעשות מעשה קטנות, אפשר להתרגז למה אתה דופק עכשיו על הדלת, או שאפשר לומר איזה מזל יש לי שאתה עוצר אותי מלהמשיך הלאה.

משבת מקבלים חיות חדש

וא"כ, בשבת שנמשכין חיות ומוחין גדולין, מתקרב האדם אל השי"ת, ונמשך לו מזה הכוח למחות בידו מלעשות דברי קטנות, הנמשכין

הכל יסתדר לך. ונמצא, בשבת, כשנדחו כל הסיגים והדינים ובטלים מהאדם, אז אין המוחין בשום צמצום ומיצר, רק בהרחבה. לפעמים עולה לאדם כל מיני רגשות ואין לו כוח לעצור אותם, בשבת הקב"ה שולח לך סיבות שיעכבו ממך לעשות מעשה נערוות, וגם יכבה לך את הרגשות שיפסיקו להציק לך, כדי שתתחיל לחיות עם החיובי בכל דבר ולא עם השלילי.

יש חכמה בינה ודעת

ומתי המוחין האלו נכנסים לאדם בשבת. הרי יש לנו שלושה סוגי מוחין, חכמה, בינה, ודעת שזה השלימות. דעת הוא מחבר בין חכמה לבינה. כי חכמה הוא התנוצצות הכתר הוא רעיונות שנכנסים לאדם לכמה שניות ונעלמים מיד אחרי זה, המשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, ביום אין כוכבים ורק בלילה אפשר לראותם, אותו דבר חכמה הוא החכם עיניו בראשו. עבודת האדם הוא לראות מאיפה החכמה מגיעה, שזה רק ניצוץ מעל ראשו מהקב"ה. אדם צריך להיות חכם להיות דבוק בהקב"ה כל הזמן.

דעת הוא הביצוע

בינה נקרא אדם לוקח את הרעיון ומתחיל לעבוד אתו הלאה, כלומר הוא מרחיב את החכמה לשלב המעשי, והוא מפשיט אותו לאורך ולרוחב למעלה ולמטה איך מתי כמה

אדם שעושה תשובה הקב"ה לא יזכור העבר

מלשון מחיתי כעב פשעיו. העננים אפשר לפזרם בשנייה אחד. אותו דבר ברגע שהקב"ה מגיע מיד נעלם הכל. ע"ד משל, כשהאב כועס על בנו מפני שעשה מעשה נערוות, ומגרשו מפניו. ואז פוגש כל מיני אנשים שפלים מאוד. ואח"כ, כשמרחם עליו, שזה בחינת שבת, נמשך הרחמנות, ודוחה הכעס, וכל מה שעשה לא יזכר ולא יפקד, כאילו לא היה. וברגע שאדם חי עם הקב"ה כאילו כל מלאכתך עשויה, כמו"כ הקב"ה לא יזכור כלום ממה שהיה פעם. וזה נקרא לעשות תשובה.

בשבת נדחו כל הסיגים והדינים

כן כביכול, אע"פ שפעמים שורים הדינים על האדם מפני מעשים שאינם הגונים, אבל כרחוק מזרח ממערב הרחיק ממנו את פשעיו, מה המרחק בין מזרח למערב, אלא אדם שפניו למזרח ורק מסובב אותו לכיוון השני הוא מיד פניו למערב. כשהקב"ה מוסיף הרחמנות, ונותן שפע חיתו, שזה בשבת, אז כל הדינים בטלים ונמחים מהאדם. אדם לא צריך לעשות שום דבר רק לתת להקב"ה לעשות. אדם צריך להכיר שלית אתר פנוי מינה, ולית ליה מגרמיה כלום אנחנו לא יכולים לעשות שום דבר. ולית מחשבה תפיסה ביה כלל ואז ממילא

צריכים להקפיד לאכול סעודה שלישית

ומשום הכי צריכים מאוד להקפיד לאכול שלוש סעודות בשבת. שבת בלילה עוד אוכלים, שבת בבוקר ככה ככה, ושלוש סעודה צריך רחמים גדולים. אבל האמת ששם נמצא כל השבת, ואז מקבלים את כל המוחין. אדם יכול להיות במקום הכי מפואר ובזמן הכי מפואר ומסביב אנשים הכי טובים בעולם, אבל הוא בעצמו נמצא בגיהנם בחבלי משיח, אף אחד לא נלחם איתך, אבל הוא בעצמו נמצא במלחמת גוג ומגוג.

באוכל יש חיצוני ויש פנימי

ולכאורה יש לדקדק, שאמרו כל המקיים, **ולא אמרו כל האוכל**. גם יש להבין ג' מיני הפורעניות הנ"ל. **אלא הענין, מפני שהג' סעודות, הם הג' מוחין הנשפעים אל האדם**. אדם שאוכל נכון שכרגע זה רק חיצוניות אבל צריכים להאמין שבתוכו יש חיות ופנימיות, מאכל גימטריא צ"א הוי-ה אדנ". נכון שבחוץ זה חיצוני אבל בתוכו יש פנימי וחיות, וברור שבלי אוכל אי אפשר לחיות בעולם, תמיד אני אומר אדם שלא רגוע צריכים לבדוק דבר ראשון האם הוא אכל וישן. בלי אוכל אין מוחין כלל. ולא מספיק חלק מהמוחין צריכים לקבל גם חכמה גם בינה וגם דעת.

וכן הלאה. דהיינו מורידים את החכמה לשלב המעשי ממש. ואח"כ מגיע דעת שזה המבצע ממש, אבל יש חלק שאדם יכול לעשות ויש חלק שאדם צריך לדעת שהוא לא יכול לעשות שום דבר ורק הקב"ה עושה, ואת זה הדעת נותן לו, דעת הוא הביצוע וגם מקשר כל דבר למעלה. וכן הבדלה הכנעה המתקה זהו ג"כ שלושה השלבים הנ"ל של המוחין.

הכוח של האדם - זה הדעת

והנה, על השפעת המוחין בשבת, על זה אמרו חז"ל **כל המקיים שלוש סעודות ניצול משלוש פורעניות**. אדם שמסתובב בלי חכמה בינה ודעת הוא מיועד לפורעניות. יש מחבלו של משיח, ומדינה של גיהנם, וממלחמת גוג ומגוג. כתוב לעמל פרא יולד. אדם בעצמו הוא כמו שור או חמור, אבל ע"י שמכניס לשם חכמה בינה ודעת אז יש לו כוח לשלוט על המידות. המוחין נותן לאדם לשמוע את הסיבות, ומשם יתפרדו כל פועלי און, אבל אדם שמסתובב בלי דעת הוא כמו בהמה. וכמו שאמר **הרה"ק מרוזין זי"ע** רבש"ע אני מוחל לך עולם הזה ואני מוחל לך עולם הבא העיקר שאני לא יסתובב כמו בהמה בלי דעת כלל.

וכמו שאמרנו לעיל בשבת משה רבינו מחזיר לנו את הכתרים, שזה אהבה ויראה. נכון הקב"ה מחלק אבל לא לוקחים כי אנשים עסוקים בגוג ומגוג שלהם, ואנשים עסוקים במדינה של גיהנם ובחבלי משיח. ומשום הכי כתוב שאסור לחשוב בשבת על דברים של חול, וגם לא לדבר על דברים של חול, וברור לא לעשות דברים של חול, אלא צריכים לשבת להפנים את השבת כמה שאפשר.

צריכים לעשות הכנה לכל דבר שבקדושה

אך, צריך שיראה שיוכל לקיים, זה שהקב"ה נותן זה דבר אחד וצריכים גם לקבל את זה. הרבי בחיידר היה אומר אני לא יודע אם זה נכנס באוזן אחד ויצא מאוזן השנייה או כלל לא נכנס. הקב"ה נותן לך כל שבת השפעות מחדש, אבל בשנייה אחד אוחזים במוצאי שבת, **שיתקיימו בו, ויחזיק בהם.** שזה יישאר אצלך. כל ברכאין דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין. אפשר להסתובב קצת הולך וחוזר והשבת נגמר, או שמכניס את עצמם לשבת, מקבלים שבת יותר מוקדם, או אפילו רק כמה דקות. זה כבר מסירות נפש גדול מאוד. וכשבאים לבית המדרש מחכים עד שמתחילים. וכן בסעודות שבת. אם כבר אז כבר.

עיקר האכילה הוא לקבל מוחין

אדם שאוכל אוכל מוכן ובעמידה, אז אולי אכלת אבל מוחין לא קבלת. אדם שאוכל רגוע ובנחת ועוד אומר איזה ווארט על הפרשה הוא יקבל מוחין. אפשר לאכול העיקר להיות שבע, ואפשר לאכול גם כדי לקבל מוחין. ובאמת הפורקי עול מקנאים בנו שיש לנו שבת, שזה זמן איכות יושבים ביחד אוכלים סעודות שבת. ואז מקבלים מוחין כדי להתחבר לעצמו אחרי זה.

אדם צריך להכין את עצמו לסעודה

אלא הענין, מפני שהג' סעודות, הם הג' מוחין הנשפעים אל האדם, אדם צריך להכין את עצמו לסעודה אפילו שזה כאילו מלאכתך עשויה אבל הקב"ה ייתן לך את כל המוחין שאתה צריך. **כל אחד בשעתו ובסעודתו הוא העיקר.** והסעודה הג' הוא יעקב. הסעודה בלילה הוא נגד אברהם אבינו, בשבת בבוקר הוא נגד יצחק אבינו, ושלוש סעודות הוא נגד יעקב אבינו. ואצל יעקב אבינו כתוב שזה נחלה בלי מצרים.

בשבת צריכים להפנים את השבת

וכל אדם יש לו השפעה בשבת, הקב"ה משפיע לכל אחד השפעות בשבת,

אותם ח"ו, שכל שמתייגע לקיים
אצלו הג' סעודות, ואפילו שזה
קשה מאוד, והג' מוחין שנשפעים
בסעודות שבת, אז ניצול משלוש
פורעניות, היינו, מג' מיני מעכבים
לעבודת השי"ת.

צריכים לראות לא
לכבות את ההשפעות

וזהו כל המקיים ג' סעודות ניצול כו'
מהנ"ל. כלומר הוא חי שהם רגע
של השפעות, ואז עסוק לא לכבות

שיעור ג'

לו כבר מוחין אבל לא מסוגל לקרב את המחשבה לדיבור כלל, זה נקרא מצב של חבלי לידה, ולפעמים יש מצב שהוא כבר מסוגל לדבר מצד עצמו רק מצד הבית לא מקשיבים לו כלל, וזה נקרא גלות אצל יהודי אחר.

הגאולה מתחיל מאדם עצמו

אדם צריך לדעת שהגאולה מתחיל ממנו, כל זמן שאדם עוד במצב של סערת רגשות ולא עם עצמו אז מה אתה רוצה מהילדים שלך בבקשה תירגע. אדם צריך לדעת כשנכנס לשבת אפילו שאין לו את המוחין אבל צריך להיות כאילו כל מלאכתך עשויה, לשבת בשולחן ולחשוב כאילו שיש לך המוחין והדיבורים ויש מי שמקשיב למה שאתה אומר.

בכל סעודה מקבלים את המוחין שלו

ולכאורה מהו הכוונה כאילו כל מלאכתך עשויה? אלא שבת הוא שמא דקודשא בריך הוא, והקב"ה

יש שלושה סוגי גלויות

איתא במאור עינים (המשך ד"ה כל המענג). דברנו כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים. לכאורה מהו הכוונה נחלה בלי מצרים. אלא הסברנו שיש שלושה סוגי גלויות, יהודי אצל גוי, יהודי אצל יהודי אחר, ואדם אצל עצמו. אדם אצל עצמו נקרא שאין לו מוחין שזה הגלות הכי קשה שיש. אבל דווקא הגלות הזאת מביא לאדם מוחין חדשים. והמוחין מקבלים ע"י שלוש סעודות, שהם נגד אברהם יצחק ויעקב. ובכל סעודה זוכים למוחין שלו. מוחין הם חכמה בינה ודעת שאז מגיעים לשלימות. וצריכים לקיים את הסעודות.

לפעמים איז מוחין בכניסת השבת

אבל לפעמים אדם נכנס לשבת במוחין דקטנות והוא לא מסוגל כרגע להתפלל ולנהל שולחן שבת והוא כרגע כולו סוער. זה נקרא מדינה של גיהנם. ולפעמים יש מצב שאדם יש

וגם מוחין הוא מלשון מחיה מקבלים פרישקייט מזה.

השמחה ממה שיהיה לי כבר מרגיע אותי

יש חבלי לידה. והכוונה בזה הוא אפילו שכרגע זה מאוד כואב לי, אבל בזה שאני יודע שעוד מעט אני יולד זה כבר מרגיע את האדם, כלומר השמחה ממה שיהיה לי זה כבר מרגיע אותי. אדם שעסוק עם העתיד מאוד קשה לו להתחבר להקב"ה, העיקר הוא לחיות עם ההווה, וברגע שאדם חי שהקב"ה הוא מחיה אותו, שם יש היה הווה ויהיה בפעם אחד. זה נקרא שהישועה כבר נמצאת אלא צריכים סבלנות להתחבר להווה ולחיות שם עם הקב"ה.

הקב"ה רוצה ממך את הקיווי

מלחמת גוג ומגוג, הכוונה הוא, אפילו שזה קשה מאוד אבל אחכה לו בכל יום שיבוא. **הרמח"ל** אומר הקב"ה רוצה ממך רק את הקיווי. הקב"ה ברא את העולם והשאיר מקום פנוי והכניס לשם קו, ששם מחברים בין האינינו מוגבל למוגבל. וברגע שאדם מחבר קו איפה שהוא נמצא וחי שם עם הקב"ה, ממילא מגיע אחרי זה לישועה. לישועתך קויתי ד'. הרי כל אחד יש לו חלק אלוקי ממעל ממילא מגיע לישועה. ובשתי אלו אפשר עוד לנגוע בישועה.

הוא שלם מכל סטרוי, וברגע שאדם מקיים את השבת הוא יקבל את המוחין כאילו שהיה לו גם לפני זה. ובכל סעודה מקבלים את המוחין שלו. אבל אדם צריך לשבת בסעודה ואז יש מוחין ויש את הדיבורים שלך ויש את המעשים שלך, שאתה רוצה להשפיע על הילדים שלך, וברגע שהקב"ה רואה את המצוקה שלך מיד הוא נותן לך הכל.

בזכות שבת ניצולים משלוש פורעניות

וכמו אבא שרואה על בנו שעושה מעשה קטנות, ועכ"ז הוא שמח עם זה, כי הוא יודע שעוד מעט יגדל ויהיה לו מוחין לעבוד הקב"ה. אותו דבר ברגע שאדם ממשיך להתנהג בשבת כאילו שיש לו מוחין אפילו שבמציאות אין לו כלום, וברגע שאדם מחליט להיות כאילו כל מלאכתך עשויה אז כל המקיים ג' סעודות אז ניצול משלוש פורעניות, ואז יהיה לו המוחין.

צריכים להביא אורחים לשבת

מוחין נקרא סיבות שיעצרו אותך מכעס ועצבות, יש כאלו שנוהגים להביא אורחים לסעודות שבת, ואז ממילא כולם בשקט. ברגיל אדם יכול להירדם אחרי הדגים אבל כאן הוא צריך להיות בהיכון ולדבר ולנהל את השולחן שבת ואז הכל יסתדר על מקומו בשלום. מוחין זה נקרא שזה מוחק לך את כל המפריעים משם יתפרדו כל פועלי און,

שיתחיל להתפלל ולנהל את הסעודה
כבר יהיה לו מוחין.

צריכים לעשות טוב ואז להרגיש טוב

יש חקירה האם להרגיש טוב ואח"כ לעשות טוב, או לעשות טוב ואח"כ להרגיש טוב. רוב העולם סובר שקודם צריכים להרגיש טוב ושיהיה מוחין ואז לעשות טוב. אבל אומר ר' אשר שתתחיל להתפלל בלי כלום ערום ועריה אבל העיקר שתתחיל, ואז ברגע שעושים טוב אח"כ תרגיש טוב כבר. **זה נקרא דינה של גיהנם.** ברגע שאדם מקיים את הסעודות שבת זה מציל אותו מדינה של גיהנם. ואז הולך ממנו החלק של הבלבולים והמחשבות זרות.

צריכים לעשות אפילו שלא מבינים כלום

אח"כ יש חבלי לידה, זה גיהנם אבל לא כזה גדול כמו דינה של גיהנם. לפני זה אדם כ"כ מבולבל מעצמו שהוא לא יודע אפילו מה לעשות, וממילא חייבים לעשות בלי להבין כלום, עכשיו הוא כן כבר זוכה למשהו להילחם עם עצמו אבל לא עד הסוף. והמין השני של פורעניות, **אם האדם זוכה, ומתחזק בזה מול המחשבות הזרות, ודוחה אותם.** ומ"מ עדיין יש לו צער, שאינו יכול לקרב ולקשר המחשבה עם הדיבור. הוא לא כרגע במצב של כוונות, הוא עוד מסתובב אנה ואנה, יש לו כמה דברים

הכי קשה אדם מבולבל לגמרי

הכי קשה זה אדם שהוא מבולבל לגמרי. זה נקרא מדינה של גיהנם. בעברית אומרים שלא יודעים מי נגד מי. הוא בעצמו אויס מענטש. אבל כולם ברגע שניגשים לשבת העיקר הוא לקיימו. וברגע שחיים כאילו כל מלאכתך עשויה, ואז יהיה כל השפעות והקב"ה ייתן גם שבוע הבאה הרבה השפעות. וזה על ידי סיבות שהוא נותן כל הזמן ואז כולם יקשיבו לך. וזה עלי ועל כל בני ביתי ועל כל הנלוים עלי ועל כל בני ישראל עמיה. דבר ראשון חייב להיות עלי בלי זה שום דבר לא מתחיל. ואח"כ מתחיל ועל כל בני ביתי, ואז על כל הנלוים עלי, שזה כבר מלחמת גוג ומגוג.

צריכים להתחיל ואז יהיה מוחין

הענין כי כשהאדם מדבר דברי תורה ותפילה, רוצה לידבק אל ד', באים מחשבות זרות, ומבלבלים אותו ומחשבתו, לחשוב בדברים אחרים. הוא אפילו לא התחיל להתפלל וכבר יש לו מחשבות זרות, הוא מסתובב אנה ואנה בלי שום מוחין כלל. יש כאלו אנשים שעד שעות הצהריים אין מציאות לדבר איתם. ואדם עסוק עם כל כך הרבה דברים חוץ מהתפילה. יש אנשים שבלי שבת מסתובבים עד אחד בלילה ואז אולי יש להם מוחין לומר שלום עליכם. אבל אדם לא שם לב שזה עצמו

נמצא, אבל יש אנשים שעסוקים עם העתיד מה יהיה וחושבים שיהיה טוב, אבל העיקר הוא לדעת שכבר טוב. אדם בקושי הווה, אבל אדם שיהיה עסוק עם העבר הוא לא חי כלל, והעיקר לחיות עם ההווה, וזה דווקא ע"י הכישלונות של העבר ומהדאגות של העתיד, אז מחליט איך הוא כן חי עכשיו, אלא זה הקב"ה שמחיה ומהווה את הכל. אדם שחי עם הקב"ה בהווה נמצא אתו יתברך גם בהיה וגם בהווה וגם ביהיה, כאן למטה יש היה הווה ויהיה אבל אצל הקב"ה הכל אחד בלי שום הבדל, והרי בעתיד יש לך כבר את הישועה וממילא ברגע שחיים עם הקב"ה יש לך כבר את הישועה.

כשנכנסים לבית המדרש מיד להתחיל להתפלל

כן הדבר הזה, אדם כבר כן יושב בסעודות שבת אבל אין לו את המילים לדבר, העיקר תתחיל לדבר, תתחיל לדבר איך שזה הולך בלי שום חשבונות כלל. וברגע שאתה מזיז את זה הכל יתחיל לנסוע. אותו דבר בתפילה אדם לפעמים מסתובב הרבה זמן ולא מוצא את עצמו, ר' אשר היה אומר לא משנה איפה אווזים תתחיל עם כולם אבל תתחיל כבר להתפלל. אבל אדם שלא מתחיל עם כולם כשהוא מגיע, ועוד מסתובב כמה דקות, אפילו אחרי זה שתתחיל להתפלל המוח שלך כבר לא יהיה שם כלל.

שמפריעים לו, וממילא הוא לא יכול לדבר כלל. **זה נקרא חבלי לידה.** הוא מרגיש שיש לו דיבורים רק שזה לא יוצא החוצה.

הכאב הוא לא לקחת ממך אלא לתת לך

התולדות אומר, ברגע שאדם מרגיש שיש לו דיבורים רק קשה לו להוציאם, זה נקרא חבלי לידה, ברגע שיש לו כאב מזה זה לא אומר שרוצים לקחת ממנו את הדיבורים אלא הפוך רוצים לתת לו עכשיו דיבורים שלא היה לו כלל עד עכשיו. **ר' אשר** היה אומר מפתח של לידה ביד הקב"ה, אבל לפעמים אדם יכול לחשוב שהוא עושה כל דבר, ומשום הכי מביא לו הקב"ה כאב ואז הוא רואה את החסר אונים שלו, וברגע שחי שם עם הקב"ה מיד זה נולד. אבל אדם שעסוק כל הזמן עם הכאבים שיש לו אז לא רק שלא יילד אלא הוא גם מעצים את הכאבים שיש לו. אבל הכאב הוא שאדם ישחרר לדעת שהוא לא יכול ורק הקב"ה יכול.

צריכים להיות עסוק רק עם ההווה

ע"ד משל, כשהאשה רוצה לילד הולד, ובוודאי יהיה לה תענוג גדול אחר שתלד הולד, אך קודם שתבוא אל התענוג, יש לה צער וחבלי לידה לילד הולד. אבל אדם צריך לדעת שהילד כבר

צריכים לחבר את הלב למוח

צדיקים היו אומרים מה המרחק הכי גדול בעולם, זה בין הראש לכתפיים, כי באמצע יש את העורף שזה פרעה ששם יושב לך ולא נותן לך לעשות שום דבר בעבודת השם, וידעת היום, זה שיש לאדם דעת זה עוד לא מספיק אלא צריכים לחבר גם את הלב לעניין, וזה כי ד' הוא האלוקים אין עוד מלבדו. וברגע שאדם נכנס לסערות רגשות הדבר היחיד שיכול לעזור הוא לחיות עם הקב"ה שגם שם ידך תנחני. מבטן שאלו שועתי אליך. וברגע שאדם חי ככה אז ועל כן נקווה לך ד' אלוקינו, וברגע שאדם חי ככה שיש לו את המוחין ויש לו את הדיבור אז יכירו וידעו כל יושבי תבל, וזה בחינת גוג ומשיח.

לפעמים מכניסים אותנו לבטן של הנחש

וזה נקרא חבלי משיח. כי שיח הוא הדיבור, מלשון שיח שפתותינו. ומשיח, הוא המחשבה העושה זאת לדבר, לכן נקרא משיח. המחשבה הפועלת הדיבור. והמחשבה זה היה דינה של גיהנם, וזה שרצה לדבר רק לא היה לו הדיבור זה נקרא חבלי משיח. אבל יש חבלי משיח כאמור. ועל בחינה זו של משיח, אמר, שגם אם דוחה המחשבות זרות שהם בחינת דינה של גיהנם, אבל אין לו כוח לדבר. זה שאדם לא יכול לדבר זה גוג ומגוג. נכון שיש כבר

לפני הלידה יש חבלים וצירים המעכבין

כן הדבר אצל האדם הזה שדוחה המחשבות הזרות, אבל כי עדיין צריך לעשות הולדה, הוא הדבור, שיצא מן הכוח לפועל. אך קודם שנעשה הולדה, הסדר הוא שיש חבלים וצירים המעכבין. וכן הדבר הזה, שיש לו בחינת חבלי לידה, עד שזוכה לקרב ולקשר המחשבה אל הדיבור. וזה נקרא חבלי לידה. תתחיל את הסעודה אפילו שאין לך מוחין ובסוף יקרה שיהיה לך מוחין ומה שאתה צריך.

אדם שרגוע עם עצמו הכל יסתדר

ויש חבלי משיח. כלומר יש לך את המוחין ויש לך את הדיבור, אבל כולם קופצים כאן ואיך מתחילים לעשות סדר בעניין כאן. אבל ברגע שאדם רגוע עם עצמו ויש לו דיבורים לאט גם זה יסתדר לו ויהיה סדר בשולחן שבת. וכמו במשיח שכולם יהיו מוכנים לביאתו אלא יצטרכו רק לסדר את הגויים, שיהיה יכירו וידעו כל יושבי תבל, יש את המוח ויש את הלב, במוח לפעמים הכל מסתדר לו, הוא מבין שממלא כל עלמין גוי כל עלמין לית אתר פנוי מיניה, אבל בלב ששם המקום של הרגשות לא מקבל את כל הנ"ל, ואז אדם נמצא בגיהנם.

ברוחניות הסיבה לכך הוא כשבולעים את אותיות התפילה. והעיקר שיהיה ישמיעו לאזניו, תתחיל אתה להקשיב מה שאתה מדבר, ואז האותיות יעשו את הפעולה שלהם.

כשמתחילים רואים שאין אפילו זמן מיותר

ונמצא כשמתייגע האדם, ומקיים הג' מוחין הנשפעים בסעודות שבת בתוכו, ניצול מג' דברים הנ"ל, דינה של גיהנם, חבלי משיח, ומלחמה עם הנחש, כמבואר. מספרים על הקדושת לוי שכל יום אחרי תפילת שמונה עשרה היה נותן לכל אחד שלום עליכם. והיה מסביר שכל אחד בעת התפילה נוסע למקומות רחוקים מאוד, וממילא נתן לכולם שלום עליכם. כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה אומר מתי חוזרים, אלא וידעת היום והשבות אל לבבך, ברגע שמגיעים לאיזה יום אנחנו היום אז צריכים קצת לחשוב ובזה חזרו כולם להדעת שלהם. אבל העיקר להתחיל להתפלל ולעשות סעודות שבת בלי שום חשבונות כלל. צריכים להתחיל ואז תראה שכמה זמן שיש לך לא מספיק כלל.

כשמענגים את השבת הקב"ה נותן מוחין

וזהו כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים. ונחלה נקרא המוחין, ע"ד שהאב מנחיל לבנו בחכמה. במסכת עדיות איתא: האב זוכה לבן, בנוי ובכוח

ערליכע אידן בעולם אבל מכניסים אותנו לבטן של הנחש.

בקבלת התורה נפרד מאתנו הטומאה שהיה לנו

ובפרשת יתרו איתא: ולכן, ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן. כי מעת שבא נחש על חוה, הטיל בה זוהמא. והיא הזוהמא בכל העולם, מפני טומאת הנחש אשר הטיל בה, וממנה הושתל העולם ומלואה. אבל ישראל, שעמדו על הר סיני, ושמעו התורה מפי השי"ת, ונתקרבו ונתדבקו במקור ישראל, הוא השי"ת השוכן בתוך האותיות של התורה. ששמעו ונזדככו מאוד, עד שנפרד מהם כל טומאה והזוהמא, כי לא יגורך רע כתיב.

צריכים להקפיד להוציא מהפה האותיות מדיוק

ואף כשיתחזק האדם ביותר, ויפטור מחבלי משיח, עדיין, יש לו מלחמה גדולה, שצריך ללחום עם הנחש במלחמה רבה, יש לו הרבה דברים שהוא רוצה וזה לא הולך לו כלל. כאמור בווה"ק בגירא, ובקשתא, וברומחא, בסייפא. שהם ה' דברים, שעליהם נאמר ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל. שלקח מן הנחל העליון, שהוא השפע. ואבנים הם האותיות התורה והתפילה. הביאלה רבי זצ"ל היה מאוד מקפיד שיגידו את האותיות או מדיוק. ואם חסר לך בגשמיות או

פעמים. רצה לומר, כשפוסעים פסיעה קטנה, למעלה, ממדרגת קטנות, ובאים לגדלות, אז, סועדים לברך שלוש פעמים, הם הג' סעודות כאמור.

הקטנות מגיע להביא אותך לגדלות המוחין

וברגע שאדם מקיים את זה ולא בורח מזה, אז דע את אלוקי אביך ועבדוהו, מסביר הבעש"ט הק' אלוקי זה מוחין דקטנות, גם למעלה כביכול יש בחינת קטנות, אבל הקב"ה עושה לך את זה כי הוא רוצה שאתה תשפיע את הגדלות, וברגע שעושים איתערותא דלתתא של כאילו כל מלאכתך עשויה, אז הקב"ה יעזור לך באיתערותא דלעילא, ואז וכד איתכפיא סטרא אחרא בהאי עלמא ככה איתכפיא סטרא אחרא בעלמא דאתי.

ובעושר ובחכמה ובשנים וכו'. א"כ כל המענג את השבת אפילו שאין לך את המוחין כלל, אז הקב"ה ייתן לך נחלה בלי מצרים כלל. ואז, המוחין, בלי מצרים כלל. ויהיה לך המחשבות וגם הדיבורים והכל יסתדר לך.

בכל סעודה מוציאים עוד חלק מגיהנם

וזהו פוסעים בו פסיעה קטנה. אדם צריך להתחיל לעשות ואז ירגיש הרבה יותר טוב, אבל אם תחכה להרגיש טוב ואז תעשה טוב פחות תרגיש טוב ופחות תעשה טוב, אבל צריכים לדעת שזה לא הולך אוטומט אלא צריכים לעבוד על זה, ובכל סעודה יוצאים מעוד חלק מהגיהנם, ואח"כ מחבלי לידה, ואח"כ מחבלי משיח. וזהו פוסעים בו פסיעה קטנה סועדים בו לברך שלוש

